

L'Advent del Jubileu del 2025

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Advent és el temps litúrgic que ens prepara per al misteri del naixement del nostre Salvador. Els jubileus que celebra l'Església tenen també la seva raó en la commemoració del natalici del Senyor. Com sabem, el primer jubileu de la història fou el de l'any 1300, commemorant una xifra rodona del naixement de Crist. Al llarg del temps es va veure que, donada la característica de gràcia abundosa que s'oferia al poble fidel, la commemoració jubilar és fes cada vint-i-cinc anys. Així, doncs, atès que l'any vinent serà el 2025, celebrarem un any jubilar. Per això, podem dir que aquest Advent que ara iniciem és també preparació per al Jubileu del 2025.

L'Any Sant 2025 té, per voluntat del papa, com a missatge central la virtut de l'esperança

D'altra banda, si l'Advent és el temps propici per a reviure amb més intensitat la virtut de l'esperança, l'Any Sant 2025 té, per voluntat del sant pare Francesc, com a missatge central aquesta virtut, i com a lema propi, «Pellegrins d'esperança». L'objectiu que es proposa el Papa per a aquest jubileu és «que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb el Senyor Jesús, porta de salvació (cf. Jn 19,7-9); amb ell, a qui l'Església té la missió d'anunciar sempre, a tot arreu i a tothom com la nostra esperança (1Tm 1,1)» (*Spes non confundit*, 1).

La paraula *Advent* deriva del llatí *adventus*, 'vinguda, arribada, adveniment' en la nostra llengua. I certament és això el que celebrem: l'espera de la vinguda del nostre Salvador, tant en el misteri de Nadal com en la seva manifestació gloriosa en la plenitud dels temps, la parusia. Això ja ens fa veure que l'esperança cristiana té un rostre

concret: el de Jesús de Natzaret, nascut a Betlem, i el del mateix Jesús gloriós, que portarà a plenitud tot l'univers i la història de la humanitat.

Tothom necessita l'esperança per a continuar caminant per la vida. De fet, tota persona espera. En el cor sempre hi ha esperança com a desig del bé, tot anhelant que es faci present en un futur, el qual en la seva imprevisibilitat fa sorgir sentiments contraposats: de la confiança al temor, de la serenitat al desànim, de la certesa al dubte. Els cristians, per pura gràcia divina, tenim la seguretat de l'amor de Déu que mai no abandona els seus fills. Gràcies a aquesta esperança fiable «podem afrontar el nostre present: el present, encara que sigui fatigós, es pot viure i acceptar si porta vers una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí» (Benet XVI, *Spe salvi*, 1).

